

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Tatiany Hanečkovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **S. L., spol. s r.o.**, so sídlom v T., R., právne zastúpeného JUDr. B. U., advokátom so sídlom v A., M., proti žalovanému **D. R.**, so sídlom v M. Y., N., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/7569-39186/2006/990030-r zo dňa 01.06.2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č.k. 14S 105/2006-140 zo dňa 07.06.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S 105/2006-140 zo dňa 07.06.2007 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/227/7569-39186/2006/990030-r zo dňa 01.06.2006 ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trnava č. 649/231/17792/06/lva zo dňa 07.03.2006 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. **z r u š u j e** a **v r a c i a** vec žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania 18 532,50 Sk, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. B. U., advokáta v A., M..

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/227/7569-39186/2006/990030-r zo dňa 01.06.2006, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trnava

č. 649/231/17792/06/Iva zo dňa 07.03.2006, ktorým bol podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 citovaného zákona vyrubený žalobcovi rozdiel dane z príjmov zo závislej činnosti a funkčných požitkov za zdaňovacie obdobie roku 2003 v celkovej sume 1 272 565 Sk.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že zamestnávateľ, ktorý je platiteľom dane je povinný daň z príjmov zo závislej činnosti zaplatiť najneskôr v lehote na podanie hlásenia. Z ust. § 5 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. vyplýva, že žalobca je zodpovedný za správny výber a zrážanie dane u zamestnancov a správca dane, pokiaľ nebola daň správne zrazená je povinný vyrubiť platiteľovi dane rozdiel zo zrážkovej dane a to aj po tom ako uplynula 12 mesačná lehota, v ktorej mal žalobca ako platiteľ dane možnosť túto daň dodatočne zraziť zamestnancovi a bez ohľadu na skutočnosť, či zamestnanec, ktorého sa tento rozdiel týka vyrovnal svoju daňovú povinnosť na základe ročného zúčtovania, alebo podaním daňového priznania. Žalobca napriek tomu, že v danom čase už nemôže zamestnancovi zraziť daň, je naďalej platiteľom dane a za túto daň aj majetkovo zodpovedá. Námietka žalobcu týkajúca sa údajného dvojitého zdanenia je v danom prípade irelevantná, pretože predmetom daňovej kontroly boli len príjmy za zdaňovacie obdobie roka 2003. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný správny orgán vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a vyvodil z neho správny právny záver, s ktorým sa krajský súd stotožnil.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietal, že podľa ust. § 5 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (zákon o správe daní) je platiteľom dane osoba, ktorá odvádza správcovi dane daň vybranú od daňovníka, alebo zrazenú daňovníkovi a majetkovo za ňu zodpovedá. Zákon o správe daní ako procesno-právny predpis v danom prípade iba definuje pojem platiteľ dane pre účely vyberania dane a neukladá platiteľovi dane povinnosť vyberať a zrážať daň. Povinnosť vyberať preddavok na daň z príjmov zo závislej činnosti a z funkčných požitkov zo zdaniteľnej mzdy ukladá § 41 ods. 1 zák.č. 366/1999 Z.z. o daniach z príjmov (ďalej len zákon o daniach z príjmov). Zodpovednosť platiteľa dane sa vzťahuje iba na daň skutočne vybranú od daňovníka alebo zrazenú daňovníkovi. Uvedené neznamena, že žalobca nie je platiteľom dane vôbec (žalobca je registrovaný ako platiteľ dane v dôsledku vyplácania príjmov zo závislej činnosti), ale to, že žalobca, v prípade ak daň nevybral alebo nezrazil (a túto už ani nemá možnosť dodatočne vybrať), nemá postavenie platiteľa dane, ktorý odvádza správcovi dane iba daň vybranú alebo zrazenú.

Podľa ust. § 46 ods. 7 zákona o daniach z príjmov síce dodatočne vyrubenú daň a preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti uhradí platiteľ dane správcovi dane do piatich dní po doručení dodatočného platobného výmeru. Uvedené ustanovenie sa však taktiež vzťahuje iba na prípady, keď platiteľ dane daň vybral alebo zrazil a neodviedol. Daňovníkom dane z príjmov zo závislej činnosti (t.j. osobou, ktorej príjmy priamo podliehajú dani) je v danom prípade zamestnanec,

nie zamestnávateľ. Aplikácia práva, ktorá vyplýva z právneho posúdenia súdu a žalovaného by viedla k tomu, že príjem je zdaňovaný aj u osoby, ktorá ho nedosiahla (zamestnávateľ) a zákon dokonca tejto osobe zakazuje si túto daň vybrať od osoby, ktorá príjem dosiahla (zamestnanec). Takýto postup by bol v rozpore so základnou zásadou daňového konania, podľa ktorej sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

Žalobca vychádza z názoru, že inštitút platiteľa dane je len prostriedok na zjednodušenie výberu daní a jeho uplatňovaním nemôže dochádzať k zavedeniu ďalšieho daňovníka, resp. daňovej povinnosti subjektu, ktorý nemá daňovú povinnosť. Príjem je vždy zdaniteľný u daňovníka – zamestnanca. Platiteľa dane možno nanajvýš sankcionovať za nesplnenie povinností výberu alebo zrazenia dane, nie však vyrubením daňovej povinnosti dane z príjmov zo závislej činnosti a funkčných požitkov.

Zahraniční zamestnanci – expatrioti majú vo svojich pracovných zmluvách so spoločnosťou S. L., spol. s r.o. dohodnú výšku mzdy vyčíslenú na základe tzv. netto príjmu (t.j. výška mzdy je dohodnutá v sume po zdanení) s tým, že zamestnávateľ sa zaväzuje vysporiadať – zrealizovať (nepreberá na seba právnu povinnosť) za nich daňovú povinnosť súvisiacu s príjmami zo závislej činnosti podľa § 6 zákona o daniach z príjmov. Zamestnávateľ sa tým nestáva subjektom, ktorý má v tejto súvislosti daňovú povinnosť.

Súd sa nezaoberal skutočnosťou, že daň zamestnancov už bola uhradená.

Daň uhradená za pána K. (ukončenie pracovného pomeru v roku 2001) bola zdanená použitím uvedenej metódy už v rámci vysporiadania daňovej povinnosti za zdaňovacie obdobie 2001 a daň uhradená za pánov O. a Y. (ukončenie pracovného pomeru v roku 2002) bola zdanená v daňovom priznaní za rok 2002. Na preukázanie týchto skutočností žalobca predložil správcovi dane daňové priznania k dani z príjmov a tabuľky výpočtu výšky daňovej povinnosti uvedených expatriotov. Fotokópie týchto dokumentov sú prílohou tento žaloby. Z tabuliek výpočtu výšky daňovej povinnosti pánov O. a Y. je zrejmé, že výsledná daňová povinnosť v oboch prípadoch je navýšená o budúcu daňovú povinnosť. Napríklad v prípade pána O. by daňová povinnosť pri nepoužití gross up metódy bola cca 295 435 Sk (vypočítané zo základu dane 956 512 Sk pri použití sadzby podľa § 13 ods. 1 zákona o daniach z príjmov) a nie 452 750 Sk ako je uvedené v tabuľke. Daňové priznanie pána K. nebolo predložené z dôvodu, že tento pán mal iba príjmy zo závislej činnosti a nemal podľa zákona o daniach z príjmu povinnosť podať daňové priznanie za zdaňovacie obdobie roku 2001.

Podľa ust. § 29 ods. 1 zákona o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane. V súvislosti s posúdením zrazenia preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti expatriotov správca dane postupoval v rozpore s ust. § 29 ods. 2 zákona

o správe daní, keď nevykonal žiadne dokazovanie a nezabezpečil si overenie informácií pomocou prostriedkov, ktoré má k dispozícii z dôvodu aplikácie uvedenej metódy žalobca nezahrnul nepeňažný príjem expatriotov (zaplatenú daňovú povinnosť) do zdaňovacieho obdobia, v ktorom bola daň zaplatená. Z vecného hľadiska bola daňová povinnosť expatriotov vysporiadaná voči správcovi dane ešte pred lehotou stanovenou zákonom. Táto skutočnosť jasne dokumentuje nesprávny postup správcu dane, ktorý prostredníctvom preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti doručil žalobcovi daň, ktorá bola dokonca zaplatená pred lehotou zrazenia preddavku na daň. V súvislosti s tým takéto rozhodnutie je pred lehotou zrazenia preddavku na daň. Hlavným účelom zákona o daniach z príjmov je zabezpečiť právnou úpravou, aby daňové subjekty túto daň platili a aby štát túto daň dostal. Tento účel je konaním žalobcu aj naplnený. Keď zabezpečil aby daň bola odvedená.

Dorubenie dane z príjmu zo závislej činnosti a funkčných požitkov žalobcovi tak predstavuje duplicitné zdanie toho istého príjmu voči inému subjektu.

Žalobca je toho názoru, že súd pri rozhodovaní vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď usúdil, že správca dane je povinný vyrubiť platiteľovi dane rozdiel zrážkovej dane pokiaľ táto daň nebola správne zrazená aj v prípade, ak žalobca ako platiteľ dane už nemá možnosť túto daň dodatočne zraziť zamestnancomi. Penále vyrubené zamestnancom žalobcu na nezaplatenie dane z príjmov fyzických osôb a zaplatených zamestnávateľom za zamestnancov predstavuje nepeňažný príjem, ktorý nemá charakter náhrady škody. Rozdiel medzi nižšou cenou výrobkov, za ktoré boli tieto výrobky predávané zamestnancom a cenou, za ktoré boli tieto výrobky predávané tretím osobám, je nutné považovať za nepeňažný príjem zamestnanca a to bez ohľadu na okolnosti a podmienky predaja.

Žalobca nesúhlasí z vyššie uvedených dôvodov s právnym názorom súdu, ani s právnym názorom žalovaného, s ktorým sa súd v celom rozsahu stotožnil. Podľa názoru žalobcu rozsudok súdu sa zakladá na záveroch, ktoré sú v rozpore s právnymi predpismi. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody v súlade s ust. § 250ja ods. 4 O.s.p. navrhuje, aby najvyšší súd ako súd odvolací rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 14S/105/2006 zo dňa 07.06.2007 zmenil tak, že rozhodnutie D. R. č. I/227/769-39186/2006/990030-r zo dňa 01.06.2006 a rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 649/231/17792/06/lva zo dňa 07.03.2006 zrušil a vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 30.08.2007 (č.l. 172) k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že odvolávajúci sa účastník konania neuvádza žiadne nové argumenty. Je v rozpore so skutkovým stavom a právnou úpravou, ž žalobca podľa § 5 ods. 3 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov

nebol platiteľom, pretože preddavok nezrazil a ani neodviedol, pretože žalobca bol u miestne príslušného správcu dane registrovaný ako platiteľ dane a daň aj skutočne zrážal a odvádza, iba v danom prípade ju nezrazil a neodviedol v správnej výške. Žalobca sa nemôže zbaviť svojich povinností tým, že poruší zákon a tým nenaplní hypotézu právnej normy, hoci pri splnení svojich zákonných povinností by ju nespochybniteľne naplnil. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol platiteľom dane podľa § 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov a to aj v prípade, ak porušoval svoje povinnosti.

Námietka žalobcu, že § 46 ods. 7 zák.č. 366/1999 Z.z. v znení neskorších predpisov nemožno aplikovať na prípad, keď daň nebola vybraná ani zrazená neobstojí, pretože toto ustanovenie znie: „Dodatočne vyrubenú daň a preddavky na daň z príjmov zo závislej činnosti uhradí platiteľ dane správcovi dane do piatich dní po doručení dodatočného platobného výmeru.“, a teda toto ustanovenie nevyklučuje aplikáciu v prípade nezrazenia a neodvedenia dane, keď mala byť daň odvedená a zrazená, a naopak predpokladá, že dodatočne zistená daňová povinnosť zamestnanca, ktorú mal zamestnávateľ zraziť a odvieť, a ktorá sa podaním hlásenia stala daňovou povinnosťou zamestnávateľa, bude vyrubená zamestnávateľovi.

Zavedenie inštitútu platiteľa dane, ktorým je zamestnávateľ, samozrejme neznamená, že by bol zamestnávateľ daňovníkom na účely dane z príjmov svojich zamestnancov. Avšak nemožno zákonný systém platenia dane zo závislej činnosti a funkčných požitkov degradovať iba na systém zjednodušenia výberu dane, v ktorom zamestnávateľ nie je postihnutelný za nesprávne zrazenie a odvedenie dane. Dodatočné vyrubenie, ako bolo uvedené vyššie umožňuje zákon, pretože v opačnom prípade pri nesprávnom zrazení a odvedení dane by nebolo možné vymáhať rozdiel dane, pretože po vykonaní ročného zúčtovania zamestnanec sám nepodáva daňové priznanie.

Žalobca tvrdí, že jeho zamestnanci majú dohodnutú mzdu ako netto príjem a zamestnávateľ sa zaväzuje vysporiadať za nich daňovú povinnosť, avšak nestáva sa subjektom, ktorý má daňovú povinnosť. S týmto názorom žalobcu je potrebné súhlasiť, pretože práve preto, že žalobca nebol daňovníkom dane zo závislej činnosti a funkčných požitkov a napriek tomu zaplatil zo svojho túto daň bez toho, aby ju zrazil zamestnancom, poskytol týmto zamestnávateľ zamestnancom nepeňažné plnenie, ktoré je potrebné zdaňiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal vec podľa § 246c, § 214 ods. 1 O.s.p bez pojednávania podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 4 O.s.p., v spojení s § 220 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/227/7569-39186/2006/990030-r zo dňa 01.06.2006 ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Trnava č. 649/231/17792/06/lva zo dňa 07.03.2006 podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd zistil, že spor medzi účastníkmi konania spočíva v posúdení zodpovednosti žalobcu ako platiteľa dane z príjmov zo závislej činnosti a z funkčných požitkov. Spor spočíva vo výklade pojmu majetkovej zodpovednosti platiteľa dane podľa § 5 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb.

*Podľa § 5 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov platiteľom dane je osoba, ktorá odvádza správcovi dane **daň vybranú** od daňovníka, alebo **zrazenú** daňovníkovi a **majetkovo za ňu zodpovedá**.*

Najvyšší súd konštatuje, že ide o kumulatívnu normu, v ktorej je majetková zodpovednosť platiteľa dane viazaná na daň vybranú a daň zrazenú od daňovníka. Z uvedeného ustanovenia ďalej vyplýva, že ide o špecifickú majetkovú zodpovednosť za už zrazenú alebo už vybranú reálnu sumu dane platiteľom dane. Uvedený inštitút je však nevyhnutné odlišovať od zabezpečenia daňovej pohľadávky ručením, kde rozdiel spočíva v tom, že subjektu zodpovednému za **daňovú pohľadávku sa daň vyrubuje** rozhodnutím. Pri majetkovej zodpovednosti platiteľa dane nie je daná zodpovednosť za daňovú pohľadávku (ktorú je nevyhnutné vyrubiť), ale až za reálnu daň. Takýto výklad uvedeného ustanovenia z hľadiska systematického výkladu je potom v súlade s ust. § 46 ods. 4 zák.č. 366/1999 Zb.

*Podľa § 46 ods. 4 zák.č. 366/1999 Zb. o daniach z príjmov **ak nemôže platiteľ** dane nedoplatok na dani podľa ods. 3 a nedoplatok, ktorý vyplýva z ročného zúčtovania preddavku na daň, **zraziť** z daňovníkovej mzdy z dôvodu, že mu už nevypláca mzdu, alebo z dôvodu, že nemožno daňovníkovi podľa osobitných predpisov zrážku vykonať, **vyberie nedoplatok správca dane príslušný podľa bydliska daňovníka**, ktorému zašle platiteľ dane doklady o výške nedoplatku na ďalšie konanie do 30 odo dňa, kedy táto skutočnosť nastala, alebo ju platiteľ dane zistil. Tento daňovník je nedoplatok na dani vzniknutý jeho zavinením vrátane príslušenstva uhradiť miestne príslušnému správcovi dane najneskôr do konca zdaňovacieho obdobia, v ktorom správca dane úkon vykonal, alebo v ktorom bolo rozhodnutie o tomto nedoplatku daňovníkovi doručené. Ak nedoplatok nepresiahne sumu 100 Sk správca dane konanie nezačne.*

Podľa § 46 ods. 2 zák.č. 511/1992 Zb. platiteľ dane, ktorý nezrazil, alebo nevybral od daňovníka daň v ustanovenej výške, môže ju dodatočne zraziť iba vtedy, ak od doby, keď sa daň nesprávne vybrala neuplynulo viac ako 12 mesiacov. Platiteľ dane, ktorý nezrazil daňovníkovi preddavok v ustanovenej výške môže tento nedoplatok dodatočne zraziť za uplynulé zdaňovacie obdobie najneskôr do 31. marca nasledujúceho roka.

Podľa § 46 ods. 7 zák.č. 511/1992 Zb. dodatočne vyrubenú daň a preddavky z príjmov zo závislej činnosti uhradí platiteľ dane správcovi dane do 5 dní po doručení dodatočného platobného výmeru.

Najvyšší súd poukazuje na to, že ust. § 46 ods. 7 zák.č. 366/1999 Zb. je nevyhnutné vykladať v spojení s ust. § 46 ods. 2 a 3 tohto zákona. Ustanovenie § 46 ods. 7 zák.č. 366/1999 Zb. nezakladá daňovú povinnosť platiteľa dane, ani majetkovú zodpovednosť platiteľa dane, ale ide o technické ustanovenie, určenie lehoty na splnenie povinnosti, ktorá má svoj základ predchádzajúcich ustanoveniach § 46 ods. 2 – 5 zák.č. 366/1999 Zb. Z uvedeného vyplýva, že uhradenie dane z príjmov zo závislej činnosti platiteľom správcovi dane prichádza do úvahy iba v tých prípadoch, ak platiteľ dane má v zmysle uvedených ustanovení právnu možnosť zraziť alebo vybrať daň daňovníkovi – zamestnancovi. Ak takúto právnu možnosť v zmysle ust. § 46 ods. 4 zák.č. 511/1992 Zb. nemá ..., zašle platiteľ dane doklady o výške nedoplatku na ďalšie konanie do 30 dní odo dňa, keď táto skutočnosť nastala, alebo keď ju zistil, správcovi dane. Najvyšší súd zdôrazňuje, že pojem majetková zodpovednosť platiteľa dane (ust. § 5 ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb.) nie je možné zamieňať s ručením a s ručiteľským záväzkom za daň (§ 56 ods. 4 zák.č. 511/1992 Zb.). Platiteľ dane zodpovedá majetkovo iba za sumu dane, ktorú zrazil alebo má možnosť zraziť zamestnancovi – daňovníkovi. Platiteľ dane nie je daňovníkom dane voči ktorému správcovi dane vznikla pohľadávka, preto nemožno ani platobným výmerom mu uložiť povinnosť, lebo nejde o jeho daň ani za ňu neručí, ale o daň jeho zamestnanca. Daň z príjmov možno vyrubiť iba daňovníkovi.

Najvyšší súd zistil, že správca dane Daňový úrad Trnava napadnutým prvostupňovým rozhodnutím – dodatočným platobným výmerom č. 649/231/17792/06/lva zo dňa 07.03.2006 podľa § 44 ods. 6, písm. b/ bod 1 zák.č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov vyrubil žalobcovi **ako daňovému subjektu rozdiel dane zo závislej činnosti a funkčných požitkov za zdaňovacie obdobie 2003 v sume 1 272 565,00 Sk.**

Najvyšší súd konštatuje, že žalobca ako zamestnávateľ nemôže byť daňovníkom dane zo závislej činnosti a funkčných požitkov. Ide o neodstrániteľný nedostatok pasívnej legitímácie daňového subjektu. Najvyšší súd preto napadnuté rozhodnutie žalovaného i správcu dane zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie. Vzhľadom na tento zistený nedostatok, ktorý plnil funkciu predbežnej otázku vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom i žalobným dôvodom, najvyšší súd tieto ďalšie dôvody nepreskúmaval.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca mal úspech vo veci, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania , ktoré pozostávali z náhrady trov prvostupňového konania **16.532,50 Sk:**

- náhrada súdneho poplatku z podanej žaloby 10 000 Sk.
- náhrada trov právneho zastúpenia v prvostupňovom konaní podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

- úkony právnej služby :
 1. prevzatie a príprava zastúpenia 1 631,50 Sk + 150 Sk režijný paušál (RP)
 2. podanie žaloby 1 631,50,- Sk + 150 Sk (RP)
 3. zastupovanie na pojednávaní dňa 07.06.2007 1 631,50 Sk + 150 Sk (RP)
- náhrada za stratu času z A. do T. a späť za 4 začaté polhodiny (4x 297 SK)
1 188 Sk,
- a z náhrady trov odvolacieho konania , ktoré pozostávali z náhrady súdneho poplatku z podaného odvolania **2 000 Sk.**
- právny zástupca žalobcu trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní v zmysle § 151 ods. 1 O.s.p. nevyčíslil, preto najvyšší súd náhradu trov právneho zastúpenia žalobcovi v zmysle § 151 ods.2 O.s.p. nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 06. marca 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková